

İnsanın kendini tanımasının iyi olduğunu söylerler. Delphoi mabedinin kapısından da bahsederler. Kendini tanımaktan kastın tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, ancak nefisini, zayıf noktalarını, ne istediğini, kusurlarını, zihninin derinlerindeki nehirleri tanıması olabilir.

Kendini tanımanın insanın yaşayacağı en korkunç tecrübe olduğunu söyleyen de biri vardı. Bu da doğru olabilir. Gece kabus gören biri tüm günü onunla geçiriyorsa, içimizden geçenlerin, bizi yönlendiren resimlerin hepsinin farkında olsak belki de yaşamamayı tercih ederdik.

Kendimi çok tanıdığımı söyleyemem. Tanımadığımı söyleyecek kadar da tecrübesiz değilim. Tambel olduğumu biliyorum mesela, bir takım işlere iştahla başlayıp, sonunu getiremediğimi biliyorum, sonunu getirmemin zor olduğunu düşünüp yeni hevesler edinmemeye çalışmam bundan. Belli konuları anlamaktan, mesela modadan, futboldan, insanları heyecanlandıran ve açıkçası *düz saçmalık* olarak gördüğüm konulardan uzak kalmayı tercih edişim de bundan. İnsanların pek çoğunun beni sıktığını, ve haşa, bunun onlardan değil, benden kaynaklı bir mesele olduğunu da biliyorum. Yazının başının kaldırıldığında ve bilhassa açsam sinir olduğumu da öğrendim biraz önce.